

15 APRIL 1924

No. 8

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Een iegelijk die dorst, komt tot de wateren; en hij, die geen geld heeft, komt, koopt en eet. 2 Nephi 9 : 50.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

VII.

(Vervolg.)

De engel nam de heilige platen, de Urim en Thummim en de borstplaat en overhandigde deze aan den Profeet met de opdracht: dat hij daarvoor verantwoordelijk zou zijn; dat, indien hij ze door zijn zorgeloosheid zou verliezen, of door eenige nalatigheid van hem, hij afgesneden zou worden; maar indien hij al zijn krachten zou inspannen om ze te bewaren totdat de engel dezelve zou terugvragen, dan zouden zij beschermd worden ²⁾). Zoo sloot het negende visioen van den engel Moroni. De heilige verslagen zorgvuldig in zijn armen houdende, keerde de Profeet naar huis terug, verblijd, met vreugde doordrongen over het vertrouwen door zijn God in hem gesteld.

Het vertalingswerk bewees een lange, moeilijke taak te zijn. Het gouden boek was in Egyptische, Chaldeeusche, Assyrische en Arabische karakters gegraveerd. Twee mannen kwamen door de vóorzorg van God den profeet Joseph te hulp: eerst Martin Harris; later Oliver Cowdery. Deze mannen schreven, als de Profeet hun de Engelsche vertaling van de vreemde graveeringen der platen voorlas. Joseph Smith was geen bestudeerd man. Hij wist slechts weinig omtrent zijn eigen moedertaal, laat staan de oude

¹⁾ Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsøe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

²⁾ „History of the Church”, Vol. 1, p. 18.

talen. Men behoeft dan ook niet verwonderd te zijn, dat het vertalingswerk, zelfs met de hulp van de inspiratie des Heeren, bij tijden zeer moeilijk werd. De wijze van vertaling, zooals deze verklaard werd aan Oliver Cowdery, wordt als volgt door den Heere Zelf beschreven:

„Doch zie, Ik zeg tot u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorschen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zoo zal Ik maken dat uw boezem in u zal branden; daaraan zult gij gevoelen dat het juist is; doch indien het niet juist is, zoo zult gij die gevoelens niet hebben, maar gij zult eene verdooving van gedachten hebben, hetwelk veroorzaken zal dat gij vergeet wat onjuist is, daarom kunt gij datgene, hetwelk heilig is, niet schrijven, tenzij het u van Mij gegeven is.”

De vertaling van de heilige verslagen liep over het grootste gedeelte van twee en een half jaar. Het geheele boek werd in gewoon handschrift geschreven en er werd een nauwkeurig afschrift gemaakt, vóórdat iets naar den drukker gezonden werd. Zooals de jongeling vervolgd werd omreden hij beweerde een visioen van den Vader en den Zoon gezien te hebben, zoo werd hij nu vervolgd omreden hij beweerde in het bezit te zijn van een heilig verslag van een vroeger volk en dat hij dit vertaald had door de inspiratie en macht van God. Vele pogingen werden door des Profeets vijanden in het werk gesteld om de platen in handen te krijgen; maar zij werden beschermd en behoed, zooals de engel beloofde. Toen de vertaling voleindigd was, trachtten de vijanden van den Profeet wederom om het werk te verwoesten. Zij verkregen van het drukwerk voorloopige vellen van den drukker en gaven verminkte en verknoeiide interpretaties of overzettingen daarvan uit. Ten laatste werden zij door vrees voor de wet hierin bedwongen. Joseph Smith verzekerde zich van het kopyrecht van het boek, vóórdat hij het naar de drukkerij zond. Beproevingen en vervolgingen hielden evenwel niet op, maar namen toe en werden zwaarder. Nochtans ging het drukken bestendig voort en was het werk ten laatste voltooid. In de lente van het jaar 1830 — tien jaren na het eerste visioen — werd de geïnspireerde vertaling van het oude verslag gepubliceerd onder den titel: „Het Boek van Mormon”. Aldus werd een andere akte in het groote drama van de Herstelling volbracht.

En wat bevat het „Boek van Mormon”? Ten eerste is het een uittreksel van zekere uitgebreide verslagen, die door de oude, beschaafde volken van Amerika geschreven zijn. Het uittreksel werd door een profeet, Mormon genaamd, samengesteld, vandaar de naam „Boek van Mormon”. Het volk, waartoe Mormon behoorde, zijn in het boek als Nephieten bekend. Het verslag is in hoofdzaak de vroegere geschiedenis van het in het bezit hebben van Zuid- en Noord-Amerika door de Nephieten. Bovendien schrijft

het boek over de Lamaniëten — de broeder-afstammelingen van de Nephieten, welke tot heden overgebleven zijn als de Amerikaanse Indianen; de Mulekieten, een kolonie vanuit Jeruzalem, die naderhand samenvloede met de Nephieten; de Jaredieten, een gezelschap, hetwelk door goddelijke macht geleid werd naar het beloofde land Amerika van den toren van Babel. De Nephieten zelf, wier geschiedenis het grootste gedeelte van het boek vormt, waren afstammelingen van een Israëlietische familie, die van Jeruzalem geleid werd door den profeet Lehi, ongeveer 600 jaren vóór Christus.

Maar het „Boek van Mormon” is meer dan een geschiedenis. De engel, die Johannes de Dooper in het midden des hemels zag vliegen, had het eeuwige Evangelie om te verkondigen aan degenen die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk. Dat is de reden waarom het „Boek van Mormon” meer dan een geschiedenis is. Het bevat de volheid van het eeuwige Evangelie. Het is zoo eenvoudig, dat een kind zijn bladzijden met belangstelling leest, nochtans bevat het een grondige behandeling van de filosofie van het Evangelie. Door de herstelling van de heilige verslagen, werd de voorspelling van den Apostel Johannes waarlijk schoon vervuld. Behalve de bijbel waren er nu andere geschriften, even heilig, aan den mensch gegeven — een monumentaal deel, vrij van de leeringen der menschen, waarin het Evangelie ten volle en eenvoudig behandeld wordt.

Dit heilige boek kon geen voortbrengsel van godsdienstigen waanzin zijn. Tien lange jaren vervlogen na het visioen van den Vader en den Zoon, voordat het „Boek van Mormon” aan de wereld gegeven werd. Deze tien jaren waren jaren van eenvoudigheid des levens. Er was geen „psychologische menigte” of andere gemoedsopwinding aanwezig om de stilte van het leven van den Profeet te beroeren. Welke „diepe en scherpe gevoelens” hij ook ondervonden mocht hebben gedurende het voorjaar van 1820, zij waren zekerlijk verdwenen in den loop van de tien jaren die volgden. Het „Boek van Mormon” had zijn oorsprong dus niet in de godsdienst-beroering van 1820.

Noch is de bewering verdedigbaar, dat Joseph Smith lijdende aan vallende ziekte, hypnotisch of slechts een bedrieger was. In de eerste plaats is het boek, hetwelk hij vertaalde en aan de wereld gaf, geheel redelijk en geloofwaardig. Een iegelijk die getracht heeft een boek of slechts een artikel voor een tijdschrift samen te stellen, weet wat een probleem het is om de redelijkheid door het geheel te handhaven. Maar hier is een boek, hetwelk beweert een heilig verslag te zijn, — een boek, geïnspireerd door den Geest van God. Het bevat voorspellingen en het verhaalt geschiedenissen van oorlog en vrede; het verklaart de eenvoudigste en de diepste beginselen der menschelijke zaligheid; het heeft

de woorden van den Heere Zelf bewaard, -- nochtans spreekt het zichzelf niet tegen. Inderdaad, dit is een feit, hetwelk vallende ziekte of enkel bedrog niet kunnen bereiken.

Bovendien wordt de geschiedenis van het Amerikaansche vasteland, zooals weergegeven in het „Boek van Mormon”, bevestigd door al wat ontdekt is geworden van de Amerikaansche archaeologie. Vóór 1830 was er weinig bekend van de vroegere bewoners van Amerika. Het was verscheidene jaren na het verschijnen van het „Boek van Mormon”, dat de Amerikaansche archaeologen zaken van groot gewicht begonnen vast te stellen. En van de eerste tot de laatste zijn de ontdekkingen der Amerikaansche archaeologie niet alleen nimmer in botsing met de verklaringen van het „Boek van Mormon” gekomen, maar hebben hen op een wonderlijke wijze bewaarheid. Zelfs de laatste nasporingen in de Amerikaansche antiquiteiten dienen slechts om het geloof in de goddelijke echtheid van het „Boek van Mormon” te versterken. Zulke overeenstemming, wederom, kon bedrog niet bereiken.

Daarenboven is het „Boek van Mormon” een verreweg grooter werk dan de aangeboren bekwaamheid en opvoeding van een jongeling gelijk Joseph Smith, zonder hulp, voortgebracht kon hebben. Hij was nog geen vijf en twintig jaren oud, toen het boek werd uitgegeven. Hij was niet onkundig, maar te dien tijde ongeschoold in de wijsheid der wereld. Hij kon lezen, schrijven en rekenen; hij bezat een goed verstand en was in staat om lang en zwaar te denken; hij wist weinig of niets van talen, geschiedenis, philosophie, wetenschap of van eenigen tak van wereldsche kennis. In 't kort, hij bezat niet de kunde en opleiding om zonder hulp een boek als het „Boek van Mormon” te schrijven. Nochtans bracht hij een boek voort dat boven de critiek staat, zelfs vanuit een verstandig en algemeen letterkundig gezichtspunt bezien. Nogmaals, zulk een verrichting kon bedrog — of waanzin — niet volbracht hebben.

Ten laatste is het „Boek van Mormon” één van de beste boeken, die aan de wereld bekend zijn, waarvan de echtheid bewezen is. De engel Moroni stelde de platen van het boek aan Joseph Smith ter hand en onderwees hem. Maar de engel verscheen niet alleen aan hem. In Juni 1829 verscheen dezelfde hemelsche boodschapper aan drie andere mannen en Joseph Smith, en sloeg de metalen bladen van het gouden boek voor hun oogen om, verklaarde hun wat het boek was en gaf getuigenis van den goddelijken aard van hetzelfde. Niet één van deze drie mannen was op eenige wijze verwant aan Joseph Smith. Zij traden allen tot de Kerk toe toen deze georganiseerd werd, maar verlieten haar allen. Nochtans kon niet één van hen, eenigen tijd, hetzij zij zich in of uit de Kerk bevonden, bewogen worden om hun getuigenissen te verloochenen, welke zij gaven na het bezoek van den engel. Deze getuigenis kan in ieder

exemplaar van het „Boek van Mormon” gevonden worden en luidt aldus:

„Zij het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken, tot wie dit werk zal komen, dat wij door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus, de platen hebben gezien, welke dit verslag bevatten, hetwelk een verslag is van het volk van Nephi, eveneens van de Lamaniëten, hunne broederen, en van het volk van Jared, dat van den toren kwam, van welken is gesproken geworden. En wij weten ook, dat het vertaald is door de gave en macht Gods, want zijne stem heeft het ons bekend gemaakt. Daardoor weten wij zeker, dat het werk waarheid is. Wij getuigen eveneens, dat wij het graveerwerk, hetwelk op de platen is, gezien hebben; dat het ons getoond is geworden door de macht Gods en niet door die van den mensch. Wij maken met nederige woorden bekend, dat een engel Gods uit den hemel nederdaalde en de platen voor ons bracht, zoodat wij ze zagen en het graveerwerk op dezelfde. Wij weten dat het door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus is, dat wij ze aanschouwden en geven getuigenis, dat deze dingen waarachtig zijn; en het is wonderlijk in onze oogen. Niettemin, de stem des Heeren gebod ons, dat wij hiervan getuigenis zouden geven. Om gehoorzaam te zijn aan de geboden van God, geveñ wij getuigenis van deze dingen. Wij weten dat, indien wij getrouw zijn in Christus, wij onze kleederen zullen reinigen van het bloed aller menschen, vlekkeloos zullen bevonden worden voor den rechterstoel van Christus en eeuwig met hem zullen wonen in den hemel. En de eere zij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest, welke zijn één God. Amen.

OLIVER COWDERY,
DAVID WHITMER,
MARTIN HARRIS.

Buiten de getuigenis van deze drie mannen bestaat alzoo de getuigenis van acht anderen. Aan de acht werden de platen van het „Boek van Mormon” getoond door den Profeet zelf. Zij allen bestaaten en bezagen de platen. Velen van hen verlieten den profeet en zijn leeringen; maar niet één van hen verloochende ooit de getuigenis die hij gegeven had. Deze getuigenis kan eveneens in elk exemplaar van het „Boek van Mormon” gevonden worden en leest als volgt:

„Zij het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken, tot wie dit werk zal komen, dat Joseph Smith Jr., de vertaler van dit werk, ons de platen getoond heeft, waarvan gesproken is geworden, die er als goud uitzien. En wij hebben alle bladen, die genoemde Joseph Smith vertaald heeft, in onze handen gehad. Wij

hebben eveneens het graveerwerk daarop gezien, dat van een buitengewone bewerking is en er uitziet als werk van ouderen tijd. Wij getuigen met nederige woorden, dat genoemde Smith ons dit alles getoond heeft, en dat wij dit hebben gezien en betast en wij daardoor met zekerheid weten dat genoemde Smith de platen heeft, waarvan wij gesproken hebben. Wij geven onze namen aan de wereld om aan de geheele wereld te getuigen wat wij gezien hebben en wij liegen niet, God zijnde onze medegetuige.

CHRISTIAN WHITMER,
 JACOB WHITMER,
 PETER WHITMER Jr.,
 JOHN WHITMER,
 HIRAM PAGE,
 JOSEPH SMITH Sr.,
 HYRUM SMITH,
 SAMUEL H. SMITH.

Twee belangrijke feiten komen dusver in de geschiedenis van de Herstelling voor. Niets is in haast geschied; de voorvallen van de herstelling zijn in een langzame, wel overwogen wijze teweeg gebracht. Er is geen opwinding, geen beroering in welken tijd ook. Bovendien is deze belangrijke gebeurtenis — welke de twee voorafgaande bevestiging — ondersteund door elf achtenswaardige getuigen. Hun getuigenis is nimmer rechtvaardig beschuldigd. Velen van hen stierven buiten de Kerk. Nochtans bevestigden zij op hun sterfbedden zoo krachtig als ooit tevoren, dat hun getuigenissen waarachtig waren.

(Wordt vervolgd.)

TOESPRAAK VAN BISSCHOP JOHN WELLS.

Gehouden op 7 October 1923, tijdens de halfjaarlijksche Conferentie te Salt Lake.

Mijne broederen en zusters, wanneer ik de gezichten aanschouw van allen die hier aanwezig zijn, dan ben ik zeer onder den indruk van de macht en den invloed, die gevoeld schijnt te worden door allen die tegenwoordig zijn. Er moet iets eigenaardigs zijn met betrekking tot de Heiligen der Laatste Dagen, want wanneer zij tezamen vergaderen dan is er een macht en invloed aanwezig, die gevoeld worden door allen die aanwezig zijn en ons kenmerken. De vraag is in mij opgekomen: wat is het dat verschillend is van de vergaderingen van hen, die niet tot ons behooren en van de vergaderingen, die een andere strekking hebben dan deze godsdienstige conferenties? En het volgende antwoord is tot mij gekomen: Het is omdat de groote massa menschen die tezamen komen, die bij deze gelegenheden vergaderen, mannen en vrouwen

zijn die geloof in God hebben en zich hebben bekeerd van zonden, die een vergiffenis van die zonden hebben bekomen in het water des doops en daarna hebben zij de gave des Heiligen Geestes ontvangen door de oplegging der handen. Het is dan de aanwezigheid van den Heiligen Geest, de Geest van God, die bezieling geeft aan deze algemeene conferenties van de Heiligen der Laatste Dagen en hen verschillen doet van alle andere vergaderingen van menschen in de geheele wereld; want in geen andere Kerk zijn er menschen, die zoodanig door den Heere gezegend en bevoorrecht zijn, want zij hebben de gave des Heiligen Geestes niet ontvangen.

Onder de verschillende dingen, die vervat waren in de boodschap van den engel Moroni aan den profet Joseph Smith, in dien merkwaardigen nacht van 21 September 1823, was een aanhaling uit de Heilige Schrift, waarin gezegd wordt dat de dag nabij was, wanneer Elia de profet komen zou en de sleutelen herstellen „om de harten van de kinderen tot de vaders te keeren en de harten van de vaders tot hunne kinderen”. Als wij beseffen hoe volkomen dat vervuld is geworden, dan versterkt dat de vele getuigenissen die wij met betrekking tot dit groote werk des Heeren hebben ontvangen. Het is zeker dat de profet in zijn jeugdigen leeftijd niet in groote mate de grootheid van het werk kon beseffen, dat in die woorden was opgesloten. Tempelen zijn gebouwd en werk is in die tempelen gedaan voor miljoenen menschen. Wij bouwen die plaatsen en noemen ze heilig; zij zijn in den naam des Heeren gebouwd en voor Zijn dienst ingewijd.

Het volk, dat gezegend is door het ontvangen van den Heiligen Geest, wordt Heiligen der Laatste Dagen genoemd. Wat bedoelen wij met Heilige? Wij bedoelen een geheiligd wezen of een heilig wezen. Geloof in God, bekeering van zonden en het ontvangen van den Heiligen Geest, maken hen waardig tot het dragen van den naam, waarmede zij met toestemming van den Heere genoemd worden. Hebben wij dien naam omdat wij heilige wezens zijn? O neen, maar omdat wij op de rechte wijze begonnen zijn en omdat wij bezig zijn onszelven te heiligen en toe te bereiden om in de tegenwoordigheid van God te wonen. Een geheiligd wezen, een heilig wezen, is iemand wiens zonden vergeven zijn, iemand die heilig gemaakt is door het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes.

Waar ook de Heere Zijne voeten zet, daar wordt het een heilige plaats. Wat was het dat de Heere tot Mozes zeide, toen Hij in het brandende bosch verscheen: „Doet uwe schoenen van uwe voeten, want de plaats waar gij staat is heilige grond.” Alleen aan hen die heilig zijn, wordt toegestaan op heiligen grond te staan. Vreemdelingen die in ons midden komen, verwonderen er zich over, omdat hun niet toegestaan wordt in de tempelen te gaan, die wij gebouwd hebben. Zij verwonderen zich, omdat de deuren voor hen

gesloten zijn. Velen, die in onze tempels gegaan zijn, voordat die gebouwen waren ingewijd, verwonderen zich, omdat zij niet meer daarin mogen gaan. Vreemdelingen begrijpen het niet altijd, maar de reden is als volgt: Omdat zij niet door de verzegeling van de gave des Heiligen Geestes op hen, geheiligd zijn. Deze toestemming is alleen gegeven aan hen, die deze wonderbare gave hebben ontvangen en velen, die de gave des Heiligen Geestes hebben ontvangen door het opleggen der handen, wordt niet toegestaan op dien heiligen grond te staan, tenzij zij de vergiffenis hunner zonden hebben behouden door naar behooren te leven. Wie zal dan den tempel des Heeren ingaan? Ik vind een antwoord op die vraag in de Heilige Schrift, waar een vraag gedaan wordt, die daaraan omtrent gelijk is:

„Wie zal klimmen op den berg des Heeren? En wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid?

Die rein van handen en zuiver van hart is, die zijne ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert;

Die zal den zegen ontvangen van den Heer en gerechtigheid van den God zijns heils”.

Broederen en zusters, het is dan noodig dat wij niet alleen de gave des Heiligen Geestes ontvangen, maar dat wij dien Geest behouden, door de vergiffenis onzer zonden te behouden. Laat ons dan bereid en waardig zijn, om in deze heilige huizen te gaan en ons werk te verrichten als aangegeven is in de boodschap aan ons gegeven door den engel Moroni, dat de profeet Elia zou komen en ons in staat stellen binnen deze gebouwen te gaan en het werk te verrichten, niet alleen voor de dooden, maar ook voor de levenden.

God helpe ons dat waardig te zijn, dat bid ik in den naam van Jezus Christus. Amen.

(Utah-Nederlander.)

Ontslagen.

Ouderlingen Richard van den Berg, John Veth en Henry Neerings zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen.

Ouderling Van den Berg arbeidde gedurende zijn verblijf in Holland te Vlaardingen, Leiden, Rotterdam, Utrecht, Haarlem en Harlingen. Hij presideerde over de Haarlemsche en Harlingsche gemeenten en leidde het Rotterdamsche zangkoor.

Ouderling Veth was in Delft, Utrecht, Den Haag, Leiden, Haarlem en Rotterdam werkzaam. In Leiden en Haarlem vervulde hij het ambt van gemeente-president.

Ouderling Neerings besteedde zijn krachten in Groningen, Amsterdam, Den Helder, Arnhem en Dordrecht. Hij presideerde over de gemeenten Arnhem en Dordrecht.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Allegretto. 8 ft. stops.

TRACY Y. CANNON.

AVONDMAALVERS VOOR MEI 1924.

(Heilige Lofzangen: Lied 89: 1)

Hier ben ik, Heer, om te vervullen,
Wat Gij in Uwen lijdensnacht,
Naar Uw genâ en heil'gen wille,
Als plicht en weldaad ons aanbracht.
Geef tot beoef'ning dezer plicht
Mij Uwe Geesteskracht, Uw licht.

Naspel.

8 ft. and 4 ft. stops.

off 4 ft.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI 1924.

(Hebreëŋ, Hoofdstuk 13: 17)

„Zijt uwen voorgangeren gehoorzaam en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uwe zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde, en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.”

AFSCHEIDSGROET.

Door deze weinige regelen roepen wij de Heiligen en vrienden in Holland een vaarwel toe. Met uw eensgezindheid, liefde en wereldvermaarde gastvrijheid hebt gij ons geholpen om het werk van God uit te breiden, Zijn heiligen naam grooter te maken en de kinderen der menschen te waarschuwen voor de oordeelen, die te wachten staan. Wij danken onzen Vader in den hemel voor het voorrecht om onder u te hebben mogen arbeiden. Groot zijn de zegeningen geweest, die wij van Zijn hand hebben ontvangen.

Wij getuigen nogmaals tot u dat het Evangelie, hetwelk gij aangenomen hebt, de waarheid is, het Koninkrijk waarvan gesproken werd door Daniël den profet, en wij moedigen u aan om getrouw en standvastig te blijven en de taak, die op de schouders van een iegelijk lid der Kerk rust, met vertrouwen te volbrengen.

Wij bidden den Vader u te leiden door Zijnen Geest en de voetangels en klemmen van den booze, die op uwe paden door het leven verborgen mogen zijn, te openbaren, zoodat gij met vasten tred en het oog gericht op het Vaderhuis, uw reis door het leven moogt volbrengen en aanlanden daar waar vreugde en geluk het deel van de getrouwen is.

Uw broederen in het laterdaagsche werk,

JOHN VETH,
RICHARD VAN DEN BERG,
HENRY NEERINGS.

VOOR DE ZENDELINGEN.

RESULTS AND ROSES.... BIJ ED. A. GUEST.

A man who wants a garden fair,
Or small or very big,
With flowers growing here and there,
Must bend his back and dig.

The things are mighty few on earth
That wishes can attain;
What'er we want of any worth,
We've got to work to gain.

It matters not what goal you seek,
It 's secret here reposes:
You've got to work for weeks and weeks
To get results or roses.

DE MORMONEN.

Antwoord op het „Naschrift“.

(Vervolg).

Jezus Christus is voor ons de openbaring van God. Jezus is zelf God en is een openbaring van wat God de Vader is. Dat is onze stelling. Voor ons is Jezus nu en zal immer zijn wat Hij was, toen Hij in heerlijkheid opvoer voor de oogen zijner volgelingen op den Olijfberg, dat is: God, met alle macht in den hemel en op de aarde, een tastbaar gloriewezen (Joh. 20 : 27). Is Jezus Christus vormeloos, zooals sommige philosophische opvattingen dat leeren? Volstrekt niet. Hij heeft een menschelijken vorm. Is Hij onbegrensd, oneindig? Niet wat Zijn verheerlijkt lichaam aangaat; dat heeft grenzen, afmetingen. In Zijn verstand, Zijn wijsheid, Zijn macht, geduld enz. is Hij oneindig. Acht men het ongerijmd, God in Zijn Persoon als eindig, maar in Zijn eigenschappen als oneindig te beschouwen, dan antwoorden wij: dat Godsbegrip rust op de openbaringen Gods, en wat God in Zijn oneindige wijsheid aangaande Zichzelven geopenbaard heeft, is onzegbaar vaster grond dan welke menschelijke, philosophische begrippen ook.

Veel van hetgeen men buiten de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen leert omtrent het wezen Gods, komt niet uit den Bijbel, maar uit de oude heidensche filosofieën. Het Oude Testament geeft de eenvoudigste anthropomorphe (menschvormige) Godsvoorstellungen. De schrijvers van het Nieuwe Testament onderstrepen die menschvormige Godsbegrippen: de Mensch Christus Jezus was het uitgedrukte beeld van God, den Vader (Hebr. 1 : 3). Hij was het beeld des onzienlijken¹⁾ Gods (Col. 1 : 15), God geopenbaard in het vleesch (1 Tim. 3 : 16). In de gestaltenis Gods zijnde, heeft Hij het geen roof geacht Gode evengelijk te zijn (Fil. 2 : 6).

1) Mocht men dit woord lezen als ontastbaar of onbelichaamd, dan bedenke men dat de Schriften uitdrukkelijk leeren dat God meermalen gezien is. Mozes zag Hem (Ex. 33 : 18-23). Mozes, Aäron, Nadab, Abihu en zeventig van de oudsten van Israël zagen hem (Ex. 24 : 9-11). Jesaja aanschouwde Hem (6 : 1-5). Toch leert de Schrift: „Niemand heeft ook God aanschouwd” (1 Joh. 4 : 12; zie ook Joh. 1 : 18). Christus wijzigt echter die uitspraken: „Niet dat iemand den Vader gezien heeft, dan die van God is; deze heeft den Vader gezien” (Joh. 6 : 46). Dat dit: „dan die van God is” niet uitsluitend op den Heiland doelt, merkt men in Handelingen 7 : 55 en 56: „Maar hij (Stefanus), vol zijnde des Heiligen Geestes, en de oogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods. En hij zeide: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des menschen, staande ter rechterhand Gods”. Het blijkt dus dat de Vader alleen onder bepaalde omstandigheden „zienlijk” of zichtbaar is. Zij die „van God” zijn, zooals Stefanus, kunnen Hem zien.

Dat Jezus Christus lichamelijk is opgestaan en ten hemel gevaren, dat Hij een Verrezen Wezen is, gelooven de Katholieken ook. In „Studiën” van Sept. 1923, bl. 165, lees ik:

„De Katholieken zijn het eens met al hun predikers, omdat allen prediken de eene Roomsche leer. De uiterlijke welsprekendheid der priesters verschilt gelijk hun kleed, maar de leer is dezelfde.”

Welnu, indertijd schreef een Katholiek priester in de *Impressions* van Salt Lake City:

„Het eerste en voornaamste element van de gelukzaligheid des hemels zal zijn het zalige aanschouwen, dat is het zien van God, van aangezicht tot aangezicht, ontsluitend, zooals Hij werkelijk is. Het „van aangezicht tot aangezicht” echter is alleen maar letterlijk waar wat onzen gezegenden Heiland betreft, die ten hemel voer met Zijn heilig lichaam”. (Impr. Era 1901, p. 761).

Het verschil tusschen de Katholieken en de Laterdaagsche Heiligen is nu, dat de eersten zich Jezus Christus als een belichaamde Persoonlijkheid in den hemel denken, waar Hij één is met den Vader en den Heiligen Geest: „zonder de Personen te vermengen, of het wezen en de zelfstandigheid te deelen” (zoo leert Athanasius; hoe dat kan is mij een raadsel: geen wonder dat men zoo'n godsbegrip „beschrijft” met het woord „onbegrijpelijk”), terwijl de laatsten, de Heiligen der Laatste Dagen, zich die verheven Wezens denken, één in macht en heiligheid, maar afzonderlijke Ikheden.

IV. Ik herhaal mijn zeggen, dat er duizenden zijn die hun religie leven in den enkelvoudigen echt. „Wij willen deze bewering niet misleidend noemen”, zegt de redacteur. En wijselijk. Ik verzeker hem nogmaals dat hij met de meeste buitenstaanders een verkeerd begrip heeft van den „Mormoonschen” echt. Het „Mormoonsche” of hemelsche huwelijk is een echtvereeniging „voor tijd en alle eeuwigheid”, „niet totdat de dood scheiding brengt”. Daarin ligt het groote verschil met niet-„Mormoonsche” huwelijken. Onder bepaalde omstandigheden kon het vroeger (nu niet meer) den veelvoudigen insluiten. Maar dat was een ondergeschikte phase. De eeuwigheid van het echtverbond was de hoofdzaak. Ik heb over dit onderwerp pas een uitvoerig artikel geschreven voor „Eenheid” en hoop dat de Red. dat lezen zal. Ik zal hem een exemplaar toezenden. De Vereenigde Staten hebben dwangmaatregelen toegepast. Zeker, dat is een feit. En dat sommige wetsuitvoerders heel onmenschelijk en onwettelijk te werk gingen, dat is ook een feit. Maar dat raakt het geschilpunt niet. Een manifest van den presi-

dent der Kerk maakte een einde aan dat gedeelte van den „Mormoonschen” echt. De Vereenigde Staten hebben geen jurisdictie buiten haar gebied, bijv. in Canada of Mexico, en toch geldt ook daar het kerkelijk verbod.

V. „Ten slotte strijdt de polygamie onherroepelijk zeker tegen de natuur der (des) huwelijks”. De oorspronkelijke schrijver, de heer Albers, sprak niet over de n a t u u r d e s h u w e l i j k s, maar over de n a t u u r w e t. „Deze stelling eischt voor den schr. eenige verklaring”, zegt de Red. Die misslag vergeef ik hem. Hij wist niet dat hij met een monogamist te doen had. Zijn conclusies, dat de polygamie in strijd is met „het tweede en derde doel des huwelijks” (de goede opvoeding der kinderen en de geestelijke en lichamelijke steun der gehuwden onderling) kan ik echter niet met hem deelen. Hier zou ik van zijn onkunde kunnen getuigen. Ik heb feiten gezien hier in Utah, die hem tegenspreken, en feiten zijn koppige dingen.

„Dat het Oude Testament hierin tot op zekere hoogte dispenseerde, pleit niet ten gunste der Mormonen”, staat er. Ik schreef: „Wilde ik het a b s t r a k t e b e g i n s e l verdedigen”. De Laterdaagsche heiligen verdedigden dit onderdeel van hun huwelijk niet met het Oude Testament. Dat steunde op moderne openbaring. Ik (persoonlijk) was echter nieuwsgierig wat een Bijbelbelijder zou antwoorden op mijn woorden omtrent het a b s t r a k t e b e g i n s e l. Zie, ik kan maar niet begrijpen dat een heilig God zoo algemeen iets onheiligs zou dispenseeren als het Oude Testament omtrent dit onderwerp aanwijst. De dispensatie is buiten dispuut. Davids vrouwen waren hem van God gegeven (2 Sam. 12:8). Voorts heb ik nog nooit die „uitdrukkelijke leer van het Nieuwe Testament” kunnen vinden, „die zeer zeker strijdt tegen de polygamie”. Dr. Webb schrijft op blz. 247 van zijn boek, „dat de Bijbel niet één onmiskenbaar woord bevat, dat het veelvoudige huwelijk veroordeelt”.

Tot besluit merk ik met voldoening op dat de heer Duurkens fabeltjes als van den gewonden Spanjaard onverdedigd laat. Ze zijn ook niet te verdedigen. Hij zal, als hij het „Mormonisme” aan een ernstige, eerlijke studie onderwerpt, merken dat er omtrent deze beweging ontzaglijk veel misverstand bestaat, zooals er ongetwijfeld ook wanbegrippen heerschen omtrent de Katholieke kerk. Laat mij hier nog zeggen, dat de Laterdaagsche heiligen en de Katholieken in Utah elkander veel beter begrijpen dan het geval schijnt te zijn met die twee groepen in ons vaderland. Natuurlijk, de „Mormonen” in Nederland zijn maar een handjevol, maar dat is geen excuus voor onkunde of verkeerde begrippen.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

Het scheiden van de wegen.

Door Johan H. Evans van de Universiteit der H. D. L. D.

Wij spraken over den ernstigen, verstandelijken en zedelijken strijd, die er moet omgegaan zijn in de zielen van vele der Heiligen, in de eerste dagen van de Kerk, wegens hun godsdienstige overtuigingen en verscheidene verhalen, die deden uitkomen hoe ernstig deze strijd soms was, werden door eenige leden van het gezelschap te berde gebracht. Deze werd uit een goede positie ontslagen, zoodra zijn werkgever wist, dat hij een der „Mormonen” was. Gene werd door vrouw en kinderen verstooten, onmiddellijk nadat hij gedoopt was en het was hem nadien nooit meer geoorloofd hen te zien. Een ander werd uit het huis verdreven, waar hij zijn kinderjaren had doorgebracht en men zeide hem nooit weder den drempel te overschrijden, zoolang hij zich ophield met dat „nietwaardige geloof”. En zoo ging het door.

Toen trok een oude heer, die tot dusver geen deel genomen had aan het gesprek, maar die, zooals iedereen gemerkt had, den ganschen avond met diepe belangstelling had zitten luisteren, zijn stoel in den kring en begon een verhaal van een persoonlijke ervaring, die zeer zeker niemand, die hem dien avond hoorde, gemakkelijk zal kunnen vergeten.

Hij had een van die frissche, jeugdig-uitziende gezichten, die men niet weinig hier ziet, een stevig, glad geschoren gelaat, met een grooten Romeinschen neus, edele en zuivere trekken, vriendelijk op u neerziend van onder een bos golvend, sneeuwwit haar. Daar niemand van ons hem ooit eerder had ontmoet en daar hij bovendien een verzamelplaats van vreemde ervaringen beloofde te zijn, begroetten wij hem met vreugde als een van onze vertellers.

„Om in de Kerk te komen”, begon hij, „is niet het eenige dat onzen moed op de proef stelde in die dagen, ofschoon dat zelfs al meer dan genoeg was. Zooals ik gelegenheid genoeg had om te bemerken. Maar het was dikwijls een moeilijker toets voor het karakter om te blijven, nadat wij ons daarbij gevoegd hadden.”

Hij wachtte even als om zijn gedachten te verzamelen, en zijn gelaat verhelderde bij de herinnering van datgene wat hij wilde gaan zeggen.

„Het was in November 1838. Joseph en Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Lyman Wight, George Robinson en ik, waren gevangen in het oude Blokhuis, te Independence, Missouri. Maar opdat ge den aard van de omstandigheden, waarvan ik u wil vertellen, kunt begrijpen, moet ik u eerst uitleggen hoe wij daar kwamen.

„De Heiligen waren slechts voor een korten tijd, d.w.z. \pm 2 jaren, in Caldwell en omliggende streken, toen er moeilijkheden ontstonden tusschen eenige van de „Mormoonsche” kolonisten en

hun „niet-Mormoonsche” buren, over het een en ander betrekking hebbende op een politieke verkiezing. Het was onze gewoonte om veel onder elkaar te stemmen — we moesten wel — teneinde onze burgerlijke rechten te bewaren. In alle geval, het eerste wat wij wisten, was, dat de heele „Mormoonsche” gemeente in de moeilijkheden gewikkeld was, en groote benden van vroegere volksopruiers, gewapend voor het grootste gedeelte ten koste van den Staat, gingen van de eene nederzetting der Heiligen naar de andere, het volk bevelende onmiddellijk heen te gaan op straffe des doods. En wanneer eenige der broederen moedig genoeg was te vragen naar de oorzaak van zulk een ongewoon proces, werden zij zonder waarschuwing neergeschoten als honden. Zoo gebeurde het dat mannen, vrouwen en kinderen vanuit iedere wijk naar Far West snelden om bescherming, totdat het kleine stadje zoo overvol was, dat wij er aan wanhoopten in staat te zijn voor allen te kunnen zorgen; want hun werd slechts eenige oogenblikken gegeven om hun eigendommen bij elkaar te pakken, vóórdat zij vluchtten.

„Op zekeren avond, tegen zonsondergang, zagen wij ongeveer op twee mijlen in zuidelijke richting een lange rij cavalerie, met een trein bagagewagens zich in de richting van de stad bewegen. Eerst dachten wij dat het eenige van onze eigen mannen waren, die van een expeditie terugkeerden om een naburige stad hulp te verleenen, die door het gepeupel overweldigd was geworden. Maar wij waren spoedig uit den droom geholpen. Het was een groot leger onder bevel van generaal Lucas, komende, zooals hij zeide, om de „Mormonen” uit te drijven of hen aan de punt van zijn zwaard te rijgen.

Het leger vervolgde zijn marsch, totdat het Goose Creek bereikte, dat ongeveer op een mijl afstand lag, waar het kampeerde voor den nacht.

„Wij besloten dat wij, indien wij aangevallen mochten worden, onze eigendommen, huisgezinnen en onze levens zoo krachtig mogelijk zouden verdedigen. Wij organiseerden ons dus zoo goed mogelijk, mannen aanstellende en alles wat wij konden vinden in den vorm van geweren en ammunitie, werd verzameld. Wij besteedden den geheelen nacht met het opwerpen van een borstwering van timmerhout, blokken rails, vloerplanken en aarde. Tegen den morgen hadden wij den kant, waar het leger zich bevond, geheel versterkt, zoowel als een belangrijk deel van de oost- en westzijde, in 't geheel ongeveer $1\frac{1}{2}$ mijl makende. Al deze arbeid en voorzorg waren echter van geen nut, want de strijd, dien wij allen met angst tegemoet zagen, had gelukkig in 't geheel niet plaats.

(Wordt vervolgd.)

Zoo is de mensch.

Onlangs, zoo verhaalt een zeker predikant, liet ik iemand uit, wiens jas de duidelijke sporen droeg van met den gewitten muur in aanraking te zijn geweest. Ik maakte mijn bezoeker hierop attent en bood aan hem even af te schuieren.

„Gaarne”, was zijn antwoord; „ik dank u zeer.”

Ja, dacht ik, zóó is de mensch. Maakt men ons opmerkzaam op een vlek aan ons kleet, dan nemen wij zulks in dank aan. Maar laat men ons niet wijzen op een smet aan ons karakter, op iets dat ons innerlijk leven ontsiert! Hoe dikwerf heeft dan de trouwe zielzorger in den appel gebeten en is boosheid zijn loon.

En hoe met u, mijn lezer? Is hij, die u uw feilen toont, altijd uw vriend?

Gedenkt: „Zijt uwen voorgangeren gehoorzaam en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uwe zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde, en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.” (Heb. 13: 17.)

Conferentie-Aankondiging.

De groote Groningsche conferentie zal 26 en 27 April gehouden worden.

Zendingenvergadering 26 April des namiddags 3 uur.

Ambtenaren- en ambtenaressenvergadering Zaterdag 26 April des avonds 8 uur.

Groote openbare vergaderingen Zondag 27 April des morgens 10 uur en des avonds 7 uur in het Concert Huis Poelestraat.

Een vergadering voor de leden der Kerk Zondag des namiddags 2 uur in de zaal Schuitendiep 28.

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie	blz. 113	Afscheidsgroet	blz. 122
Toespraak van Bisschop John Wells	„ 118	Voor de Zendingen	„ 122
Ontslagen	„ 120	De Mormonen	„ 123
Zondagsschoolwerk	„ 121	Het scheiden van de weg	„ 126
		Zoo is de mensch	„ 128
		Conferentie-Aankondiging	„ 128

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.